

med ganske simpelt at sige, at der skal heds en Børdi af mindst 1 Kr. daglig. Dette finder jeg allerede i og for sig uheldigt, men man vil ogsaa komme ind i de allerstørste praktiske Vanstøreligheder, naar man skal til at ansætte de forskellige Hødsler, der falde ind under Kronen til Husfru, Børn og i forskellige andre Retninger. Det er ganske vist noget, der vil være overmaade vanstøreligt. Jeg ser nok, at der staar, at Sygekasseinspektøren har under Appel til Indenrigsministeren Ret til at afgøre, om de i Vedtægterne bestemte Hødsler kunne antages at opfylde disse Fordringer, men det er altsaa den ulykkelige Sygekasseinspektør og eventuelt Indenrigsministeren, som skal finde ud af det, og det er jo for saa vidt ogsaa noget, man er saa vant til, at det, man ikke kan udforme mere specielt, det lader man Administrationen finde paa. Jeg vil imidlertid ikke give noget Løfte om, at man kan finde paa en Løsning, der kan findes nogenlunde fyldestgørende med Hensyn til disse Bestemmelser. Nr. 36 fastslaa, at der i Loven skal gives Afgang til visse Vedtægtsbestemmelser. Der kunde vel være et og andet at sige derom, men jeg skal forbigaa det, da det jo er mindre væsentligt. Derimod forekommer Nr. 37 mig at være et ret væsentligt Forslag. Det gaar ud paa to Ting, for det første at fastslaa 13 Uger som det tilladte Minimum, og da der ogsaa andetsteds har hævet sig Stemmer for at gaa bort fra de 26 Uger, kan det gerne være, at man kan komme til at nøjes med de 13 Uger; det skal jeg ikke saa bestemt modsætte mig. Men nu kommer den anden Bestemmelse, at Bøgehjælpen strækker sig under vedvarende Sygdom til et Tidrum af 12 paa hinanden følgende Maaned. Baade dette „vedvarende Sygdom“ og de „12 paa hinanden følgende Maaned“ anser jeg for lidet heldigt. De 12 paa hinanden følgende Maaned ville give et Spring, ville gøre, at vedkommende kan faa Hjælp til en vis Tid, til en anden ikke. Men saa siger man, det skal være „vedvarende Sygdom“. Jeg vil her gøre de Herrer opmærksom paa, at ved Bestemmelsen om vedvarende Sygdom kommer der noget ind, hvorved Sygekassens og den syges Interesser komme til at stride mod hinanden. Det er ganske klart, at det bliver i Sygekassens Interesse, økonomisk set, at Sygdommen bliver vedvarende i 13 Uger, men for den syges vil det være af Bøgtighed at faa en Afbrudelse paa nogle Dage, inden de 13 Uger ere gaaede; thi saa er hans Sygdom ikke vedvarende. Jeg tror derfor ikke, at denne Løsning kan siges at være heldig, men jeg indrømmer naturligvis,

at det, der staar i Lovforslaget, Regnskabsaaret, ogsaa kan føre til Ubøllighed, uagtet jeg tror, at man maa indrømme, at det er en ret kulant Regel. — Nr. 39 er et ret indgribende Forslag, men jeg forstaar godt, at man har stillet det. Tidligere er Reglen gaaet ud paa, at hvis Tiden var gaaet, op-hørte Afgangen til Bøgehjælp, nu vil man sætte Afgangen til Bøgehjælp ned til Halvdelen, men man vil se, at det ogsaa er en ret betydelig og uberegnelig Hødsel, man her vil paalægge Sygekasserne. — Endringsforslaget Nr. 43 gaar ud paa, at Sygekasseinspektøren med sin faare ringe Løn skal ansættes med Forpligtelse til ogsaa at overtage Bestyrelsen af en ved Lov oprettet Anstalt for Arbejdernes Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde. Det kunde jo være meget heldigt at faa disse to Ting forenede, men saa maa man vist høre Stillingen noget højere ogsaa i økonomisk Henseende. Om man kan faa nogen Mand til paa de foreslaaede Vilkaar, at paatage sig at være Sygekasseinspektør, tvivler jeg allerede meget om, men at han saa tillige vil lade sig designere til paa uforandrede Vilkaar at være Bestyrer for en Anstalt for Arbejdernes Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde, anser jeg for overmaade lidet sandsynligt. — Under Nr. 44 har man foreslaaet en ny § 20, hvorefter Sygekasseinspektøren kan foranstalte aarlige Møder af Tillidsmænd, der vælges af Kasserne Bestyrelser, og naar der er et vist Antal til Stede, kan dette Møde ud-nævne et Rævn paa 4 Medlemmer, dette Rævn har man tillagt en ikke ringe Betydning og Myndighed; thi „naar dette Rævn skønner, at en anerkendt Sygekasse uden direkte at overtræde Lovens Forskrifter dog virker paa en for Sygekasseinstitutionen i sin Høhed uheldig Maade, indstiller Sygekasseinspektøren til Indenrigsministeren, hvorvidt Anerkendelsen for en saadan Sygekasse skal bortfalde“. Det vil se, at det er et meget vidtgaende og meget svævende Myndighed, man har tillagt dette Rævn og der igennem Indenrigsministeren. Hvis ærede Medlemmer ville efterse Lovforslagets § 23, ville de finde, at der er givet aldeles bestemte Regler for, hvorledes Ministeren ellers kan stride ind mod Sygekasser, men her skal han kunne stride ind, naar Rævnet skønner, at det er en Sygekasse, der virker paa en lidet heldig Maade, og derved tænker man, formoder jeg, at den virker paa en illojal Maade. Jeg skal ikke sige noget imod dette. Det kan gerne være, at der ved disse Bestemmelser kan udvilles sig en vis fælles Interesse og et vist Fællesskab mellem Sygekasserne, og at de derved kunne faa en vis